

Mándy Iván

ÜZENETEK

Mintha kirántották volna az ágyból.

Mi ez? Miféle ötlet?

Istennek egy bosszús mozdulata? Hirtelen felébredhetett az Öreg. De hát akkor is. És éppen velem csinálja ezt? Majdnem hozzátettem olyan kisiskolásan. Sohasem vétettem ellene, *úgy igazán*. Két rossz alvó, Ő meg én. És tessék... Azért nem mehetett olyan könnyen. Hiszen valósággal belefúrtam magam a párnába, a takarók közt kotorász-tam. De hát azért csak kipottyantam.

És úgy pizsamában a régi úton az íróasztal felé.

Magányos írógép fogadott. Mellette gyűrött papírlapok. Valaki ingerülten kitép-hette a gépből, hogy aztán elhajítsa.

A lapok fölé hajoltam. Vizsgálatot akartam tartani? Mégis, hogy kerülhettek ide? Csak úgy. Na persze, mindig minden csak úgy, csak úgy...

Felül egy név.

Eszter.

Jól van, Eszterke, ez igazán kedves tőled. Nem érdekel, hogy mikor surrantál be. Lehet, hogy itt gépelted le ezt a meglehetősen hosszú verset. De lehet, hogy... mindegy. Az a fontos, hogy itt voltál. Hát a műved bizony elég terjedelmes. Nem túlzás ez? El-olvasom, hát persze. Nahát kezdjük!

*Nézz rám,
most kakas vagyok,
meglendül a szakállam
ha a fejem forгатom,*

Ne mondd, Esztiike!

*Nézz rám,
most barnásfekete gomb vagyok,
gomblyukakba bújok
át, meg át,
meg-megsimogat a
kabát.
Nézz rám,
most macska vagyok...*

– Maradjunk a gombnál, kislány. Egyébként, miféle gomb vagy te? Egy kabátgomb? Egy elgurult gomb? Egy leszakadt, elgurult gomb? Hová gurultál? Miféle sötét sa-rokba?

*Nézz rám,
most fésű vagyok,
harapom a hajad
és szálakba rángatom
és te újra befonod.*

Csönd.

Ingerülten fölcsattantam.

– Nem fonom be! Hagyjuk ezt, kérlek! És ha már itt tartunk. Te eltévesztetted a házsámot. Nem nyitottam kötőiskolát. Még csak tanfolyamot se indítok. Ne várj tőlem ilyesmit. És azt is elárulhatom, hogy soha nem írtam verset, még diákkoromban se! Nem is volt diákkorom. Azért lehet, hogy valaha álmodoztam ilyesmiről. De hogy megpróbáltam volna... na nem! Weöres Sándor a költő, ő aztán olyan igazi. Ide figyelj! Egyszer majd elviszlek hozzá. Nem viszlek el hozzá, ne terheljük ilyesmivel. Különben nem érezné tehernek. Benne aztán nyoma sincs semmiféle nagyképűségnek. Szóval beállítunk hozzá.

Aha! Egy újabb cetli! Azon egyetlen mondat.

Alattomosak a szőnyegek.

Egyetlen mondat és a név.

Turner Babszi.

Többször is elolvastam.

Na és most mit akarsz ezzel, te Turner Babszi?

Jó, jó, nem vagy te már olyan Babszi. Azért összeszedtél te már egy olyan alattomos szőnyeget. Azért nálad már nagy szerepet játszott egy olyan alattomos... és talán nem csak egy. És talán már egy vén rohadék szék se ismeretlen előtted, aki valami alvilági recsegéssel behorpadt alattad... és az ajtó is régi ismerősöd, ahogy hirtelen rád csapódott. Szóval, vannak élményeid!

Az Öreg már nem figyel. Engem kirángatott az ágyból, és most már semmi egyéb nem érdekli. Ki tudja! Talán már el is aludt. *Visszaaludt.* Nagy áldás. Kevesen dicsekedhetnek ilyesmivel. Könnyen ébred, olykor valósággal felriad nyomasztó álmából. Tudjuk, micsoda rémálmai vannak. De aztán mégiscsak elalszik. Ráfér.

Babszikám! Mikor csúsztattad ide ezt a cetlit?

Azok a lányok, persze... azok a Tisza Kálmán téri lányok... hát tőlük aztán soha nem kapok levelet. Levelet? Egy koszladt cetlit se. Egy odafirkantott árva sort se. Mit is tudnának ők már odafirkantani!

Král Rózsi

Piroska Gabi

Rottman Vera

A fekete Zsuzsi

Diamant Sári

Friedman Magda

Friedman Magdával még találkoztam az utcán. Azon a felbolydult, tébolyodott utcán. Az a tiszta tekintet! És az a sárga csillag! Előre köszönt, ahogy meglátott. Soha életemben nem éreztem azt a szégyent.

Kopogtam az asztalon. Dörömböltem. Végigsöpörtem. Talán csak akad még valami...

Följegyzés egy gyűrött irkalapon.

Sebtében odavetett írás. Az illetőnek nem lehetett sok ideje. Mintha menekülés közben vetette volna oda azt a néhány sort, behúzódva egy sarokba, vagy éppen a térdén, a remegő térdén.

Elküldök hozzád egy világsámot, egy igazi attrakciót. Iby a glóbuszon, tizenhat éves, kissé kövérkés, piszkosul félti a vezetőség (Kondor és Barna), csak nálad lehet biztonságban, majd később mindent megtudsz.

*Olvashatatlan aláírás
Ki az illető?*

Mikor érkezik a küldemény?
 Beadják a Fülénéhez?
 Vagy benyomják hozzám?
 Iby a glóbuszon.
 Mi az, hogy később mindent megtudok?
 Mit kell még megtudnom?

Valahonnan a Darling presszóból átszólt egy vékonyka lányhang:
 Mikor veszel már tőlem virágot, te Undoki Jenő?
 Latyak felnevetett.
 Smucig pofa vagy te, Undoki Jenő!
 Isten felrezzent.
 – Az! Az! Undoki Jenő!

Takács Zsuzsa

MA MEGHALT ANYÁM VAGY TALÁN TEGNAP

A boncmester feljött az alagsorból.
 Se kesztyű már, se gumikötény rajta.
 Azt mondja, várnunk kell az anyakönyvi
 kivonatra, mert a doktornő ebédelni ment.
 Hanyatt-homlok rohantam hozzád utoljára,
 de utamat állta egy szőke börtönőrnő:
 Nem fogja föl, hogy meghalt az anyja?
 Mit akar látni még?*

Otthagytad testedet, mint gyík a farkát.
 Szóltak, hogy mindent csomagoljunk össze.
 – Melyik tárgy mér a szívemre ütést?
 A leggyöngédebb lesz talán a kés.
 A boncmester megkapta három százását.
 Harag nélkül szól hát a felbontott tetemhez:
 Milyen hideg van itt!
 Biztosan te is fázol.

* A rémes naplemente, tényleg,
 nem volt, szemem, elég? Mint feltört, világnyi
 tojás, sárgája fennakadt a héj cápafoágán.
 És lassan, alá-, levérzett a nap.
 Te erőltetted, hogy nézzük együtt,
 mert akkor már egy álló hete nézted
 egyedül, és nem bírtad tovább.